

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง "บทบาทของการ์ตูน เรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่นต่อการพัฒนาเด็กและเยาวชน" มีวัตถุประสงค์เพื่อทราบประเภทและปริมาณของพฤติกรรมด้านส่งเสริมและทำลายคุณธรรมของตัวละคร ตลอดจนการใช้ภาษาที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูน เรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่น และเปรียบเทียบทฤษฎีที่มีต่อหนังสือการ์ตูน เรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่นของเด็กและเยาวชนชายและหญิงที่มีระดับการศึกษาต่างกัน ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์เนื้อหาของหนังสือการ์ตูนดังกล่าว โดยเลือกศึกษาจากหนังสือการ์ตูน เรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่นที่อยู่ในความนิยมของกลุ่มเป้าหมายในขณะนั้นจากหลายสำนักพิมพ์ และวางตลาดในเขตกรุงเทพมหานครในช่วงเดือนมกราคม-มิถุนายน 2530 จำนวน 21 ชื่อเรื่อง (Title) เป็นการศึกษาโดยวิธีเจาะจง (Purposive Sampling) แล้วทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างมาเรื่องละ 10 ตอน รวมการวิเคราะห์เนื้อหาของหนังสือการ์ตูนดังกล่าวทั้งหมด 210 เล่ม จากนั้นได้สร้างแบบสอบถามขึ้นมา 1 ชุด มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ แบบมาตราส่วนประเมินค่า และแบบปลายเปิด โดยถามถึงนิสัยในการอ่านและทฤษฎีที่มีต่อหนังสือการ์ตูน เรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่น ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างจำนวน 5 กลุ่ม ซึ่งเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย, มัธยมศึกษาตอนต้น, มัธยมศึกษาตอนปลาย, นักศึกษาระดับอุดมศึกษาปีที่ 1-2 และปีที่ 3-4 จากสถานศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 300 คน เป็นชาย 150 คน เป็นหญิง 150 คน ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling) ซึ่งได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาครบจำนวน 300 ชุด แล้วทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่า χ^2 (Chi-Square), t-test, F-test และ Scheffé test

สรุปผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์เนื้อหาของหนังสือการ์ตูน เรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่น

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์พฤติกรรมด้านส่งเสริมและทำลายคุณธรรม

พฤติกรรมด้านส่งเสริมคุณธรรมที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูน เรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่นมากที่สุดคือความเมตตากรุณา รองลงมาคือความกล้าหาญและความเชื่อมั่นในตนเอง การให้ความรักและความห่วงใยต่อบุคคลในครอบครัว การคบมิตร และความเป็นผู้มีเหตุผล ตามลำดับ คุณธรรมที่ปรากฏพฤติกรรมด้านส่งเสริมที่ปรากฏน้อยมากได้แก่ ความมัจฉะสัจ และการละเว้นจากการพนัน ส่วนคุณธรรมที่ไม่ปรากฏเลยได้แก่ ความจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์

พฤติกรรมด้านทำลายที่ปรากฏมากที่สุดคือ การประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกาย รองลงมาได้แก่ความเป็นผู้ไม่มีสติรู้จักยับยั้งชั่งใจ การประทุษคิดในกาม ความไม่ซื่อสัตย์สุจริตและความไม่ละเอียดและเกรงกลัวต่อการทำชั่ว ตามลำดับ พฤติกรรมด้านทำลายที่พบน้อยมากคือความไม่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เสียสละและความไม่สามัคคี ส่วนพฤติกรรมที่ไม่ปรากฏเลยได้แก่ความไม่มัจฉะสัจ

ในคุณธรรมเมตตากรุณาที่ปรากฏพฤติกรรมด้านส่งเสริมนั้น หนังสือการ์ตูน เรื่องโคราเอมอน แมวเจ้าปัญญา พบพฤติกรรมด้านส่งเสริมในคุณธรรมดังกล่าวมากที่สุด ส่วนการประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกาย อันเป็นพฤติกรรมด้านทำลายพบมากที่สุดในหนังสือการ์ตูนเรื่อง "แบล็คแองเจิล"

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์การใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสม

การสะกดการันต์ผิดพลาดพบมากที่สุดในลักษณะการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสม ซึ่งปรากฏโดยเฉลี่ย 5.67 คำต่อเล่ม คิดเป็นความถี่เฉลี่ย 18.99 ครั้งต่อเล่ม คำที่สะกดการันต์ผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือคำว่า "ม๊ัย" ซึ่งที่ถูกควรเขียนเป็น "มัย"

การใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมรองลงมาคือ การทับศัพท์และสำนวนต่างประเทศทั้ง ๆ ที่มีคำในภาษาไทยใช้อยู่แล้ว ซึ่งปรากฏโดยเฉลี่ย 3.48 คำต่อเล่ม และคิดเป็นความถี่เฉลี่ย 8.46 ครั้งต่อเล่ม คำที่พบมากที่สุดคือคำว่า "โอ.เค." จากคำว่า "O.K."

สำหรับการใช้คำสะแลง, คำพวน สองแง่สองมุม หยาบโลน หรือไม่สุภาพ ปรากฏโดยเฉลี่ย 3.08 คำต่อเล่ม และคิดเป็นความถี่เฉลี่ย 4.9 ครั้งต่อเล่ม คำที่พบมากที่สุดคือคำไม่สุภาพเป็นต้นว่า "ไอ้" ซึ่งใช้กับคน เช่น ไอ้บ้า, ไอ้สัตว์ ฯลฯ

การใช้ลักษณะนามผิด การใช้คำที่รวบรัดเกินไป หรือการใช้คำผิดความหมาย ปรากฏโดยเฉลี่ย 0.93 คำต่อเล่ม และมีความถี่เฉลี่ย 1.03 ครั้งต่อเล่ม ลักษณะของความผิดพลาดที่เกิดขึ้นมากที่สุดคือ การใช้คำที่ไม่สอดคล้องเหมาะสมกับเนื้อหาที่ควรจะเป็นตาม เนื้อเรื่อง เช่น

"ขลุกลิขแบบนี้" ที่ถูกเป็น "ขลุกลิขอีกแบบนี้" เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ไม่พบการใช้คำเสียดสีและหมิ่นประมาทแต่อย่างใด

หนังสือการ์ตูนเรื่อง "ตราคอนบอล" พบการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมมากที่สุด ซึ่งหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้เพศชายอ่านมากเป็นอันดับที่ 5 จากจำนวนหนังสือการ์ตูนเรื่องที่เลือกนำมาศึกษาทั้งหมดจำนวน 21 ชื่อเรื่อง

ส่วนที่ 2 การสำรวจทัศนคติของเด็กและเยาวชนระหว่างชายและหญิง ระดับการศึกษาต่างกัน ที่มีต่อหนังสือการ์ตูนเรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่นในด้านต่าง ๆ จากการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลการศึกษาดังต่อไปนี้

สรุปผลการเปรียบเทียบนิสัยและทัศนคติต่อหนังสือการ์ตูนเรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่นในด้านต่าง ๆ

นิสัยและทัศนคติของเด็กและเยาวชนต่อหนังสือการ์ตูนเรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่นมีความเกี่ยวข้องกับเพศและระดับการศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 ในด้านต่าง ๆ หลายประการนั้นคือ เด็กและเยาวชนชายและหญิงที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีนิสัยและทัศนคติต่อหนังสือการ์ตูนเรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่นในด้านต่าง ๆ ค่อนข้างแตกต่างกัน

ก. เพศ

ในเรื่องของประเภทหนังสือการ์ตูนที่ชอบอ่าน ชายชอบอ่านเรื่องเกี่ยวกับการผจญภัยมากที่สุด ในขณะที่หญิงชอบอ่านเรื่องเกี่ยวกับข่าวชั้นตลกทั่วไปมากที่สุด ชายชอบอ่านเรื่องเกี่ยวกับสงครามมากกว่าหญิง ส่วนหญิงชอบอ่านเรื่องเกี่ยวกับผีसाง บิศาจ สัตว์ประหลาด, ความรัก และข่าวชั้นตลกทั่วไปมากกว่าชายในเรื่องเดียวกัน

สำหรับจำนวนหน้าของหนังสือการ์ตูน ชายส่วนใหญ่มีความเห็นว่ามันน้อยเกินไป ส่วนหญิงส่วนใหญ่มีความเห็นว่าเหมาะสมดีแล้ว ส่วนการร่วมกิจกรรมในหนังสือการ์ตูน เช่นการเขียนจดหมาย, ตอบปัญหา ฯลฯ ชายส่วนใหญ่ไม่เคยคิดที่จะทำเช่นนั้น แตกต่างจากหญิงส่วนใหญ่ซึ่งเคยคิดแต่ไม่เคยลอง ชายและหญิงส่วนใหญ่เลือกซื้อหรือเลือกอ่านหนังสือการ์ตูนเพราะชื่อเรื่องน่าสนใจ ซึ่งหญิงเลือกเหตุผลดังกล่าวมากกว่าชาย อนึ่งในแง่ของหน้าปกสวย หญิงเลือกซื้อหรือเลือกอ่านด้วยเหตุผลนี้มากกว่าชายเช่นเดียวกัน ทั้งชายและหญิงไม่แน่ใจว่าเหตุการณ์ในหนังสือการ์ตูนมีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นได้จริง ซึ่งหญิงมีความเห็นดังกล่าวในข้อนี้มากกว่าชาย

เมื่อพิจารณาเกี่ยวกับพฤติกรรมด้านส่งเสริมคุณธรรมที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนชายและหญิงมีความเห็นว่าคุณค่าและเชื่อมั่นในตนเองมีปรากฏอยู่ในระดับมาก ซึ่งชายมีความเห็นในเรื่องนี้มากกว่าหญิงในเรื่องเดียวกัน

สำหรับพฤติกรรมด้านทำลายที่ปรากฏคือ ความไม่ละเอียดและเกรงกลัวต่อการกระทำชั่ว การประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกาย และการดูถูกเหยียดหยามนั้น ชายส่วนใหญ่มีความเห็นว่าคุณค่าอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนหญิงมีความเห็นว่าคุณค่าอยู่ในระดับน้อย

ทรงสนะต่อหนังสือการ์ตูนเรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่น นอกเหนือจากนี้เมื่อพิจารณาตามเพศไม่มีความแตกต่างกัน

ข. ระดับการศึกษา

ในเรื่องของความสัมพันธ์ในการอ่าน เด็กและเยาวชนแทบทุกกลุ่มอ่านหนังสือการ์ตูนเรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่นโดยเฉลี่ยเดือนละ 1-3 เล่ม ยกเว้นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายอ่านหนังสือการ์ตูนดังกล่าวโดยเฉลี่ย 2 เดือนขึ้นไปต่อ 1 เล่ม และสำหรับจำนวนเงินที่ซื้อหรือเช่าหนังสือการ์ตูนมาอ่านโดยเฉลี่ยต่อเดือนนั้น ทุกกลุ่มส่วนใหญ่จะใช้เงินประมาณ 20 บาทหรือน้อยกว่า ซึ่งนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายมีความเห็นในข้อนี้มากกว่ากลุ่มอื่น ๆ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ชอบอ่านเรื่องเกี่ยวกับการผจญภัยมากที่สุด ส่วนนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาและนักศึกษาระดับอุดมศึกษาชั้นปีที่ 3-4 ชอบอ่านเรื่องเกี่ยวกับข่าวชั้นตลกทั่วไปมากที่สุด ขณะที่นักศึกษาระดับอุดมศึกษาชั้นปีที่ 1-2 ชอบอ่านเรื่องเกี่ยวกับการผจญภัยและข่าวชั้นตลกทั่วไปมากที่สุด และสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายนั้นชอบอ่านเรื่องเกี่ยวกับการผจญภัย สงคราม อาชญากรรม กีฬา ความรัก และข่าวชั้นตลกทั่วไป มากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ในเรื่องเดียวกัน

ในเรื่องราคาของหนังสือการ์ตูนแทบทุกกลุ่มเห็นว่าแพงไป ยกเว้นนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าเหมาะสมดีแล้ว และในเรื่องเกี่ยวกับจำนวนหน้าของหนังสือการ์ตูน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายและนักศึกษาระดับอุดมศึกษาชั้นปีที่ 1-2 มีความเห็นว่ามีน้อยเกินไป ในขณะที่กลุ่มอื่น ๆ ที่เหลือมีความเห็นว่าเหมาะสมดีแล้ว อนึ่ง การสื่อความหมายของภาพการ์ตูนทุกกลุ่มส่วนใหญ่มีความเห็นว่าคุณค่าได้โดยง่ายซึ่งนักศึกษาระดับอุดมศึกษาชั้นปีที่ 4 ตอบในข้อนี้มากกว่ากลุ่มอื่น ๆ

การร่วมกิจกรรมในหนังสือการ์ตูนเช่น การเขียนจดหมาย ตอบปัญหา ฯลฯ นักเรียน

ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เคยคิดแต่ไม่เคยลองทำ ส่วนกลุ่มที่ เหลือไม่เคยคิดที่จะทำเช่นนั้น แทบทุกกลุ่มเห็นว่าการร่วมกิจกรรมดังกล่าวทำให้ผู้ร่วมกิจกรรม ต้องติดตามอ่านหนังสือการ์ตูนมากขึ้น ยกเว้นนักศึกษาระดับอุดมศึกษาชั้นปีที่ 3-4 ซึ่งไม่เห็นด้วย เช่นนี้ สำหรับสาเหตุการเลือกซื้อหรือเลือกอ่านหนังสือการ์ตูนนั้น ทุกกลุ่มส่วนใหญ่มีเหตุผลว่า เพราะชื่อเรื่องน่าสนใจมากที่สุด ซึ่งนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายตอบชื่อนี้มากที่สุด ส่วน เหตุผลที่ว่า เพราะเรื่องนั้นเป็นภาพยนตร์การ์ตูนทางโทรทัศน์ด้วย และเพราะคำโปรยหน้าปกน่า สนใจนั้น นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายให้เหตุผลทั้ง 2 ชื่อนี้มากกว่ากลุ่มอื่น ๆ นอกจากนี้ เหตุผลที่ว่า หน้าปกสวยเป็นคำตอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ

ความเข้าใจศัพท์ที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนนั้น นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ส่วนใหญ่ไม่ค่อยเข้าใจนัก ในขณะที่กลุ่มอื่น ๆ ที่เหลือเข้าใจความหมายบ้างหรืออย่างกว้าง ๆ นอกจากนี้ทุกกลุ่มไม่แน่ใจว่าเหตุการณ์ในหนังสือการ์ตูนมีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นได้จริง ซึ่งนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีความเห็นดังกล่าวมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ

สำหรับข้อดีของหนังสือการ์ตูน ทุกกลุ่มมีความเห็นว่าให้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน ซึ่งเหตุผลที่ได้หัวข้อพูดคุยกับเพื่อนฝูงนั้น นักศึกษาระดับอุดมศึกษาชั้นปีที่ 3-4 ตอบชื่อนี้มากกว่า กลุ่มอื่น ๆ นอกจากนี้เหตุผลที่ว่า ให้ความรู้ในด้านต่าง ๆ เช่น เรื่องกีฬา, เรื่องเกี่ยวกับเพศ ตรงข้าม ฯลฯ นั้น นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ตอบชื่อนี้มากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ส่วนข้อเสีย ของหนังสือการ์ตูน นั้นนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายมีความเห็นว่ามีการใช้ภาษาที่ผิดพลาด เช่น สะกดการันต์ผิดพลาด มีคำสะแลง ฯลฯ มากเป็นอันดับที่ 1 ขณะที่กลุ่มที่เหลือส่วนใหญ่มีความเห็น ว่ามีลักษณะเพื่อฝัน เพื่อเจ้อ ไร้สาระ มากที่สุด ซึ่งเหตุผลที่ว่า เป็นการสิ้นเปลืองเงินโดยใช้เหตุ. เนื้อหารุนแรงเกินไป, มีลักษณะเพื่อฝัน เพื่อเจ้อ ไร้สาระ และการใช้ภาษาผิดพลาด นักศึกษา ระดับอุดมศึกษาชั้นปีที่ 3-4 มีความเห็นมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ในเรื่องเดียวกัน

เมื่อพิจารณาเกี่ยวกับพฤติกรรมด้านส่งเสริมคุณธรรมในหนังสือการ์ตูนดังกล่าว แทบทุกกลุ่มส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า ความกล้าหาญและเชื่อมั่นในตนเองปรากฏอยู่ในระดับมาก แต่นักศึกษาระดับอุดมศึกษาชั้นปีที่ 3-4 ให้ความเห็นว่าปรากฏอยู่ในระดับปานกลาง นอกจากนี้ คุณธรรมการคบมิตร แทบทุกกลุ่มมีความเห็นว่าปรากฏอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาตอนต้น มีความเห็นว่าคุณธรรมดังกล่าวปรากฏอยู่ในระดับมาก และสำหรับคุณธรรม ความอดุสาหะและความขยันหมั่นเพียรนั้น นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายและระดับชั้นมัธยมมี

ความเห็นว่าปรากฏอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนักศึกษาระดับอุดมศึกษามีความเห็นว่าปรากฏอยู่ในระดับมาก คุณธรรมการให้ความรักและความห่วงใยต่อบุคคลในครอบครัว นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายและนักศึกษาระดับอุดมศึกษามีความเห็นว่าปรากฏอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาที่มีความเห็นว่าคุณธรรมข้อนี้ปรากฏอยู่ในระดับมาก สำหรับพฤติกรรมด้านส่งเสริมคุณธรรมโดยรวมนั้น แม้ว่าทุกกลุ่มจะมีความเห็นว่าปรากฏอยู่ในระดับปานกลาง แต่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีความเห็นว่ามากกว่ากลุ่มอื่น ๆ และนักศึกษาระดับอุดมศึกษาชั้นปีที่ 3-4 มีความเห็นในเรื่องดังกล่าวน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ ด้วย

สำหรับพฤติกรรมด้านทำลายทั้ง 10 ประการ แต่ละกลุ่มมีความเห็นแตกต่างกัน แม้ว่าทุกกลุ่มจะมีความเห็นว่าความเป็นผู้ไม่มีสติรู้จักยับยั้งชั่งใจปรากฏอยู่ในระดับปานกลาง แต่นักศึกษาระดับอุดมศึกษาปีที่ 3-4 มีความเห็นในเรื่องดังกล่าวมากที่สุด และสำหรับความไม่มีน้ำใจเป็นนักกีฬา ความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่ละเอียดและเกรงกลัวต่อการกระทำชั่ว และการประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกายนั้น นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายและมัธยมศึกษาตอนต้นมีความเห็นว่าพฤติกรรมเหล่านี้ปรากฏอยู่ในระดับน้อย ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายและนักศึกษาระดับอุดมศึกษาทั้ง 4 ชั้นปี มีความเห็นว่าพฤติกรรมดังกล่าวปรากฏอยู่ในระดับปานกลาง นอกจากนี้การประทุษคิดในกาม ความเป็นผู้ไม่มีเหตุผล การละเมิดของรักของผู้อื่น นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายมีความเห็นว่าพฤติกรรมเหล่านี้ปรากฏอยู่ในระดับน้อย ส่วนกลุ่มอื่น ๆ ที่เหลือมีความเห็นว่าปรากฏอยู่ในระดับปานกลาง อนึ่ง ในส่วนของการลองและเสพสิ่งเสพติด นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายมีความเห็นว่า พฤติกรรมนี้ปรากฏอยู่ในระดับน้อยอย่างยิ่ง ส่วนกลุ่มอื่น ๆ ที่เหลือมีความเห็นว่าปรากฏอยู่ในระดับน้อย และการดูถูกเหยียดหยาม นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายและมัธยมศึกษาตอนปลาย ต่างมีความเห็นว่าปรากฏอยู่ในระดับน้อย ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและนักศึกษาระดับอุดมศึกษามีความเห็นว่าพฤติกรรมนี้ปรากฏอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาพฤติกรรมด้านทำลายโดยรวม นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายมีความเห็นว่าปรากฏอยู่ในระดับน้อย ส่วนกลุ่มอื่น ๆ มีความเห็นว่าปรากฏอยู่ในระดับปานกลาง

ในเรื่องของการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมนั้น การใช้คำสะแลง คำหวน สองแง่สองมุม คำไม่สุภาพ หรือหยาบโลน และการใช้คำทับศัพท์และสำนวนต่างประเทศ ทั้ง ๆ ที่มีคำในภาษาไทยใช้อยู่แล้ว นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายและมัธยมศึกษาตอนต้นมีความเห็นว่าปรากฏอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายและนักศึกษาระดับอุดมศึกษามีความเห็นว่า

ลักษณะการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมดังกล่าวมีปรากฏอยู่ในระดับมาก ส่วนการใช้คำที่สะกดการันต์ผิดพลาดนั้น นักศึกษาระดับอุดมศึกษามีความเห็นว่ามีปรากฏอยู่ในระดับมาก ขณะที่นักเรียนกลุ่มอื่น ๆ มีความเห็นว่ามีปรากฏอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการใช้คำผิดความหมาย คำรวบรัดเกินไป หรือลักษณะนามผิด มีนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเพียงกลุ่มเดียวที่มีความเห็นว่ามีปรากฏอยู่ในระดับน้อย ส่วนกลุ่มอื่น ๆ ที่เหลือมีความเห็นว่ามีปรากฏอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับการให้ภาษาที่ไม่เหมาะสมโดยรวม นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายและชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีความเห็นว่ามีปรากฏอยู่ในระดับปานกลาง ขณะที่นักเรียนระดับอุดมศึกษามีความเห็นว่าการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมโดยรวมปรากฏอยู่ในระดับมาก

ทรงสนะต่อนั่งถือการ์ตูน เรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่น เมื่อพิจารณาตามระดับการศึกษา นอกเหนือจากนี้ไม่มีความแตกต่างกัน

สรุปความคิด เห็นเพิ่มเติมและข้อ เสนอแนะ

การ์ตูน เรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่นที่เด็กและเยาวชนเพศชายส่วนใหญ่ชอบมาก เป็นพิเศษคือเรื่องหมัดเทพเจ้าดาวเหนือ (ฤทธิ์หมัดดาวเหนือ) สำหรับเพศหญิงส่วนใหญ่ชอบ เรื่องไตราเอมอนแมวเจ้าปัญญาเป็นพิเศษ เมื่อพิจารณาตามระดับการศึกษาหนังสือการ์ตูน เรื่องที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย และระดับมัธยมศึกษาส่วนใหญ่ชอบเป็นพิเศษคือไตราเอมอนแมวเจ้าปัญญา ส่วนนักศึกษาระดับอุดมศึกษาชั้นปีที่ 1 ส่วนใหญ่ชอบ เรื่องคำสาปฟาโรห์ และนักศึกษาระดับอุดมศึกษาชั้นปีที่ 3-4 ชอบเรื่องเพอร์เฟิลอามากกว่าเรื่องอื่น ๆ

ตัวการ์ตูนที่อยากเป็นมากที่สุดสำหรับเด็กและเยาวชนเพศชายส่วนใหญ่คือ "เคนจิโร่" จากหนังสือการ์ตูนเรื่องหมัดเทพเจ้าดาวเหนือ (ฤทธิ์หมัดดาวเหนือ) สำหรับเพศหญิงส่วนใหญ่ตัวการ์ตูนที่อยากเป็นมากที่สุดคือ "ไตราเอมอน" จากหนังสือการ์ตูนเรื่อง ไตราเอมอนแมวเจ้าปัญญา อนึ่ง เมื่อพิจารณาตามระดับการศึกษา นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย มัธยมศึกษาตอนปลาย และนักศึกษาระดับอุดมศึกษาชั้นปีที่ 1-2 อยากเป็น "ไตราเอมอน" จากหนังสือการ์ตูนเรื่องไตราเอมอนแมวเจ้าปัญญามากที่สุด ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย อยากเป็นตัวการ์ตูนที่มีชื่อ "เคนจิโร่" จากหนังสือการ์ตูนเรื่องหมัดเทพเจ้าดาวเหนือ (ฤทธิ์หมัดดาวเหนือ) และสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษาชั้นปีที่ 3-4 ตัวการ์ตูนที่อยากเป็นมากที่สุดคือ "โนบิตะ" จากหนังสือการ์ตูนเรื่องไตราเอมอนแมวเจ้าปัญญา

คุณสมบัติของตัวการ์ตูนที่อยากเป็น สำหรับเด็กและเยาวชนเพศชายส่วนใหญ่ คือ การมีความสามารถพิเศษขณะที่คุณสมบัติของตัวการ์ตูนที่อยากเป็นสำหรับเด็กและเยาวชนหญิงคือ ลักษณะทางกายภาพและบุคลิกภาพดี นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ชั้นมัธยม และนักศึกษาระดับอุดมศึกษาชั้นปีที่ 1-2 ส่วนใหญ่อยากเป็นตัวการ์ตูนที่ตนชอบ เพราะตัวการ์ตูนดังกล่าวมีความสามารถพิเศษ และนักศึกษาระดับอุดมศึกษาชั้นปีที่ 3-4 ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าคุณสมบัติของตัวการ์ตูนที่อยากเป็น คือลักษณะทางกายภาพและบุคลิกภาพดี มากกว่าข้ออื่น ๆ

แนวเรื่องของการ์ตูนที่อยากจะแต่งสำหรับเพศชายส่วนใหญ่คือ เรื่องเกี่ยวกับการผจญภัย ในขณะที่เพศหญิงส่วนใหญ่อยากจะแต่งเรื่องเกี่ยวกับความรัก อนึ่ง เมื่อพิจารณาตามระดับการศึกษา นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายส่วนใหญ่อยากจะแต่งเรื่องเกี่ยวกับการผจญภัยและกีฬา ในขณะที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและนักศึกษาระดับอุดมศึกษาชั้นปีที่ 1-2 อยากแต่งเรื่องเกี่ยวกับการผจญภัย ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายและนักศึกษาระดับอุดมศึกษาชั้นปีที่ 3-4 อยากแต่งเรื่องเกี่ยวกับความรัก และการตั้งชื่อเรื่องของหนังสือการ์ตูนในกรณีสมมุติว่า เป็นผู้แต่งนั้น มีความหลากหลายแตกต่างกันไป กลุ่มที่มีระดับการศึกษาสูงกว่า มีแนวโน้มที่จะตั้งชื่อเรื่องที่น่าสนใจ ใช้ภาษาที่ "ยาก" และมีการใช้คำในภาษาต่างประเทศ ตลอดจนคำสะแลงมากกว่ากลุ่มที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า (รายละเอียดเพิ่มเติมโปรดดูที่ภาคผนวก ก)

การปรับปรุงแก้ไขในส่วนต่าง ๆ ของหนังสือการ์ตูน เรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่นในเรื่องเนื้อหาส่วนใหญ่มีความเห็นว่าควรมีสาระความรู้แทรกบ้างและมีลักษณะสมจริงสมจังมากขึ้น ด้านการใช้ภาษาควรเขียนให้ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษาไทย ส่วนด้านภาพควรคมชัดไม่พร่าเลือน ไม่ซ้อนเหลื่อม ให้เป็นระเบียบ และอื่น ๆ ที่ควรแก้ไขปรับปรุงคือ ควรมีราคาถูกกว่านี้

สรุปรายการผลการวิจัย

จากผลการวิจัยมีข้อควรอภิปรายดังนี้

- ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์เนื้อหาของหนังสือการ์ตูน เรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่น
ตอนที่ 1 การวิเคราะห์พฤติกรรมด้านส่งเสริมและทำลายคุณธรรม

จากการจัดอันดับพฤติกรรมด้านส่งเสริมและด้านทำลาย พบว่าเป็นพฤติกรรมในคุณธรรม
 ความมีเมตตากรุณาเป็นอันดับที่ 1 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกรรณิกา ศรีเจริญ (2525)

และสุรางค์ รุ่งเรือง (2525) ที่พบว่า พฤติกรรมด้านคุณธรรมที่ปรากฏมากที่สุดในหนังสือการ์ตูนเล่มละบาท และหนังสือการ์ตูนไทยเล่มละ 3-10 บาท คือความเมตตากรุณา และจากการวิเคราะห์เนื้อหาปรากฏพฤติกรรมในอันดับรองลงมาได้แก่ ความกล้าหาญและเชื่อมั่นในตนเอง การให้ความรักและความห่วงใยต่อบุคคลในครอบครัว การคบมิตร และความเป็นผู้มีเหตุผลตามลำดับ ซึ่งผลดังกล่าวใกล้เคียงกับงานวิจัยทั้ง 2 เรื่องเช่นเดียวกัน ในงานวิจัยของกรรณิกา ศรีเจริญ (2525) นั้น พฤติกรรมที่ส่งเสริมคุณธรรมที่พบเป็นอันดับที่ 2 คือ การให้ความรักและความห่วงใยต่อบุคคลในครอบครัว ส่วนสุรางค์ รุ่งเรือง (2525) พบว่า พฤติกรรมที่ส่งเสริมที่ปรากฏอันดับรองลงมาคือ ความเชื่อมั่นในตนเอง นอกจากนี้ยังใกล้เคียงกับงานวิจัยของเบญจา บุญสนธิกุล (2525) ซึ่งได้วิเคราะห์คุณธรรมในหนังสือการ์ตูนที่ได้เค้าโครงจากต่างประเทศเล่มละ 3-10 บาท พบว่า คุณธรรมด้านส่งเสริมที่ปรากฏมากเป็นอันดับที่ 1 คือ ความกล้าหาญและเชื่อมั่นในตนเอง รองลงไปคือความเมตตากรุณาและการคบมิตร ตามลำดับ

คุณธรรมความเมตตากรุณาที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนเรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่นนั้น นับเป็นคุณธรรมที่เป็นเบื้องต้นในชีวิตประจำวัน การใช้ชีวิตอย่างปกติสุข จำเป็นต้องมีความเมตตาเป็นเครื่องค้ำจุนชีวิต ซึ่งเป็นเรื่องสากลในทุกสังคม ในเมื่อบุคคลได้รับความสุขสำราญแล้ว ก็ต้องการให้ผู้อื่นได้รับบ้าง นอกจากนี้ยังใส่ใจในอันที่จะปลดเปลื้องบาปความทุกข์ยากเดือดร้อนของเพื่อนมนุษย์และสัตว์โดยทั่วหน้ากันอีกด้วย ซึ่งเนื้อหาส่วนใหญ่ที่พบเน้นในเรื่องดังกล่าว สำหรับคุณธรรมความกล้าหาญและเชื่อมั่นในตนเองนั้น เนื้อหาส่วนใหญ่ มักเป็นเรื่องราวของการเผชิญโชค การต่อสู้กับอธรรม การต่อสู้กับคน สัตว์ประหลาด ฯลฯ จุดเด่นของเนื้อเรื่องมักมีการดำเนินเหตุการณ์ มีการต่อสู้ หรือเกิดปัญหาที่ตัวเอกต้องประสบ ตัวเอกจะแก้ไขปัญหาด้วยการต่อสู้กับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง คนใดคนหนึ่ง หรือการตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่ง และมีความกล้า ไม่หวาดกลัวต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน การเขียนเรื่องใช้เทคนิคในการก่อให้เกิดความตื่นเต้น เนื้อเรื่องจึงมีการต่อสู้ที่พิสดารต่าง ๆ ซึ่งอ่านแล้วเกิดความสนุกสนาน ในสังคมญี่ปุ่นนั้น ความกล้าหาญและเชื่อมั่นในตนเองเป็นค่านิยมที่ถูกปลูกฝังแก่เด็กและเยาวชนมาตั้งแต่สมัยโบราณ ลักษณะความกล้าหาญ และเชื่อมั่นอย่างเด็ดเดี่ยวแบบซามูไร ผู้ซึ่งยึดถือในลัทธิบูชิโดนั้น เป็นเรื่องที่ได้รับการอบรมสั่งสอนสืบต่อกันมาว่าเป็นสิ่งที่ควรค่าแก่การยกย่องและยึดถือ เป็นแนวทางประพฤติปฏิบัติ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ได้ซึมซับและมีอิทธิพลต่อจิตใจของคนญี่ปุ่นมาจนปัจจุบัน คุณธรรมดังกล่าว อาจก่อให้เกิดผลดีต่อเด็กและเยาวชนไทยได้โดยเฉพาะในส่วนของความเชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งเด็กและเยาวชนไทยได้รับการกระตุ้นและส่งเสริมในเรื่องนี้ค่อนข้างน้อย หากเด็กและเยาวชนผู้อ่านนำส่วนที่ดีและเหมาะสมจากหนังสือการ์ตูนไปพิจารณา ประพฤติปฏิบัติ แต่ก็อาจก่อให้เกิดผลเสียได้

เช่นกัน ด้านบางส่วนที่ไม่เหมาะสมไปเป็นแบบอย่าง อย่างไรก็ตามขึ้นอยู่กับตัวเด็กและการดูแลของผู้ใหญ่ด้วยในเรื่องการประพฤติปฏิบัติที่อาจเลียนแบบจากพฤติกรรมตัวละครในหนังสือการ์ตูน

หนึ่ง การดำรงชีวิตของมนุษย์นั้นจำเป็นต้องใกล้ชิดกับสภาพแวดล้อมอื่น ๆ เช่น โรงเรียน บ้าน และกลุ่มสังคมเป็นอาทิ สำหรับคุณธรรมการให้ความรักและความห่วงใยต่อบุคคลในครอบครัวนั้น ในสังคมของญี่ปุ่นเองมีความผูกพันกันภายในครอบครัวค่อนข้างสูง และถือกันว่าเรื่องนี้มีค่าสำคัญมาก นอกจากบุคคลภายในครอบครัวแล้ว การติดต่อสื่อสารทางสังคมกับผู้อื่นในทุกสังคมจะต้องมีการคบมิตรโดยเฉพาะเด็กและเยาวชนมีความผูกพันกับกลุ่มเพื่อนสูง ซึ่งเป็นความเชื่อที่ว่าถ้าคบคนชั่วก็พลอยเดือดร้อน ถ้าคบคนดีก็ย่อมชักนำให้เป็นคนดีไปด้วยตรงกับสุภาษิตไทยที่ว่า คบคนพาลพาลพาไปหาผิด คบบัณฑิตบัณฑิตพาไปหาผล นอกจากนี้การจะประสบความสำเร็จในชีวิตได้นั้น บุคคลจะต้องมีความสามารถในการพิจารณาไตร่ตรองเรื่องราวต่าง ๆ อย่างมีเหตุผลและรอบคอบอีกด้วย คุณธรรมเหล่านี้จึงไม่ใช่เรื่องที่ซับซ้อนเกินไปที่จะสามารถสร้างเรื่องให้เข้าใจและมีอิทธิพลต่อความรู้สึกนึกคิดของผู้อ่าน ผู้เขียนสามารถรวบรวมเหตุการณ์ที่ประสบในชีวิตประจำวันสอดแทรกเข้าไปในเนื้อเรื่องได้มาก และง่ายต่อการทำให้ผู้อ่านรู้สึกประทับใจ ดังนั้นจึงปรากฏคุณธรรมเหล่านี้มากในหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

ในทางตรงกันข้าม หนังสือการ์ตูนเรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่นไม่ปรากฏการส่งเสริมคุณธรรม ความจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์แต่อย่างใด ทั้ง ๆ ที่ชาติญี่ปุ่นเองให้ความสำคัญกับเรื่องนี้มาก เหตุผลสำคัญอาจเป็นไปได้ว่าเป็นเรื่องยากที่จะใช้ภาษาหรือเค้าโครงเรื่องง่าย ๆ เพื่อเน้นคุณธรรมดังกล่าวให้ผู้อ่านเข้าใจ นอกจากนี้อาจมีหนังสือการ์ตูนเรื่องที่ปรากฏคุณธรรมดังกล่าวแต่ไม่ถูกนำมาแปลเป็นภาษาไทยก็เป็นได้

สำหรับพฤติกรรมด้านทำลายคุณธรรมที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูน เรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่น เป็นเรื่องเกี่ยวกับการประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกายเป็นอันดับที่ 1 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกรรณิกา ศรีเจริญ (2525) สุรางค์ รุ่งเรือง (2525) และเบญจมา บุญสนธิกุล (2525) เช่นเดียวกัน รองลงมาตามลำดับจากการวิเคราะห์เนื้อหา คือความเป็นผู้ไม่มีสติรู้จักยับยั้งชั่งใจ การประพฤติผิดในกาม ความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่ละเอียดและเกรงกลัวต่อการกระทำชั่ว ตามลำดับ อาจเป็นเพราะผู้เขียนเรื่องต้องการย้ำเตือนผู้อ่านมิให้ประพฤติปฏิบัติในเรื่องดังกล่าวโดยชี้ให้เห็นว่าตัวละครในเรื่องจะต้องพ่ายแพ้หรือพบกับความสูญเสียในฉากสุดท้ายของเรื่องในที่สุด และในอีกแง่หนึ่ง อาจเป็นเพราะสังคมญี่ปุ่นปัจจุบันเป็นสังคมที่มีระเบียบวินัยเข้มงวดสูง สติอาชญากรรม

โดยเฉพาะอาชญากรรมทางเพศปรากฏน้อยมาก (ยกเว้นกรณีการฆ่าตัวตาย) นอกจากนี้การ
 สกเล็กขโมยน้อยจนถึงการฉ้อราษฎร์บังหลวงก็ปรากฏน้อยมากเช่นกัน เมื่อพิจารณาตามแนวคิด
 เชิงจิตวิทยา การที่ผู้เขียนได้ถ่ายทอดพฤติกรรมด้านทำลายดังกล่าวผ่านเหตุการณ์ต่าง ๆ ลงใน
 เนื้อเรื่องจึงช่วยให้ผู้อ่านซึ่งเป็นชาวญี่ปุ่นได้หลบหนีออกไปจากโลกแห่งความเป็นจริง เข้าไปสู่ใน
 โลกของจินตนาการและความฝันโดยสมมุติว่าตนได้สวมบทบาทของตัวละครในเรื่อง เป็นการ
 ระบายความก้าวร้าวโดยอาศัยตัวแทนคือหนังสือการ์ตูนเรื่องนั่นเอง จะเห็นได้ว่าลักษณะของ
 สังคมญี่ปุ่นแตกต่างจากสังคมไทยเป็นอย่างมาก การทำร้ายร่างกาย การฉุดคร่าหรือข่มขืน การ
 ประพฤติผิดในทำนองชู้สาวต่อภรรยาหรือสามีของผู้อื่น ตลอดจนการคดโกงหรือการฉ้อราษฎร์
 บังหลวง เป็นสภาพที่ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าปรากฏในสังคมไทยอยู่มีใช้น้อย เมื่อผู้อ่านซึ่งเป็นเด็ก
 และเยาวชนไทยอ่านหนังสือการ์ตูนเรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่น ซึ่งมีพฤติกรรมด้านทำลายคุณธรรม
 เหล่านี้อยู่ในระดับมาก แม้ว่าหนังสือการ์ตูนดังกล่าวจะให้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน และช่วย
 ระบายความก้าวร้าวได้บ้างก็ตาม แต่อาจทำให้ผู้อ่านเกิดความซาซึนไม่เห็น เป็นเรื่องน่าละอาย
 หรือเป็นเรื่องไม่ปกติของสังคม หรือในอีกแง่หนึ่งอาจทำให้ขาดขวัญและกำลังใจในการดำเนิน
 ชีวิต นอกจากนี้อาจย้ายและชักนำให้เกิดการเลียนแบบขึ้นได้ โดยเข้าใจไปเองว่าเป็นเรื่องที่
 ถูกต้องและดีงามในสังคม

ในทางตรงกันข้ามหนังสือการ์ตูนเรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่นไม่ปรากฏการพฤติกรรมด้าน
 ทำลายในคุณธรรมความมัตยัสต์แต่อย่างใด เป็นเพราะการแนะนำสั่งสอนเกี่ยวกับความมัตยัสต์นั้น
 ตรงกับสภาพความเป็นจริงในปัจจุบันของประเทศญี่ปุ่นอยู่แล้ว นอกจากนี้การชี้แนะถึงคุณประโยชน์
 ของความทุ่มเทเพื่อเป็นสิ่งที่เขียนได้ยาก ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้พฤติกรรมด้านทำลายข้อนี้ไม่ปรากฏใน
 หนังสือการ์ตูนดังกล่าว

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์การใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสม

การใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมในหนังสือการ์ตูนเรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่นปรากฏในระดับ
 มากอย่างน่าวิตก การสะกดการันต์ผิดพลาดในลักษณะการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมที่พบมากที่สุด
 สำหรับสาเหตุของการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสม จำนง วิบูลย์ศรี และ ดวงทิพย์ วรพันธุ์ (2526 :
 186) ได้อธิบายไว้ว่าเกิดจากความไม่รู้จริงของผู้เขียน ความผิดพลาดของผู้เรียงพิมพ์ เจ้าหน้าที่
 พิสูจน์อักษร ซึ่งทำให้ผู้อ่านที่เป็นเด็กและเยาวชนได้เรียนรู้ภาษาที่ผิด ๆ อาจนำไปสู่การจดจำ
 นำไปใช้อย่างผิดพลาดได้ อนึ่ง ภาษาการ์ตูนนั้นมีเอกลักษณ์เฉพาะเป็นของตนเอง คือใช้ภาษาพูด

และมีเสียงประกอบต่าง ๆ มากมาย การสะกดภาษาพูดและเสียงประกอบต่าง ๆ เหล่านี้ จำเป็นต้องอาศัยความรู้และความรอบคอบในการเขียนและผันวรรณยุกต์ให้ถูกต้องตามไวยากรณ์ด้วย สำหรับการใช้คำทับศัพท์และสำนวนต่างประเทศทั้ง ๆ ที่มีคำไทยและสำนวนไทยใช้อยู่แล้วนั้น พบในระดับมากเช่นเดียวกัน สาเหตุประการหนึ่งคือ ต้นฉบับภาษาญี่ปุ่นใช้คำภาษาอังกฤษที่สั้น ๆ และค่อนข้างง่าย เขียนทับศัพท์มาก่อนแล้ว ส่วนใหญ่มักพบในการ์ตูน เรื่องสำหรับผู้หญิง ทั้งนี้เนื่องจากตัวละครในเรื่องเป็นชาวตะวันตก นับเป็นการสร้างบรรยากาศจากต่างประเทศ และเป็นที่ยอมรับของผู้อ่านชาวญี่ปุ่นด้วยในขณะเดียวกัน เมื่อมีการนำมาแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลอาจเกิดความรีบร้อนในการแปล ละเลยไม่เอาใจใส่คิดว่าไม่ใช่สิ่งสำคัญ จึงมิได้แปลคำดังกล่าวเป็นภาษาไทยแต่คงปล่อยให้เป็นไปตามต้นฉบับเดิม อีกประการหนึ่งคือผู้แปลเป็นผู้ใช้คำทับศัพท์และสำนวนต่างประเทศเอง เพราะต้องการให้เด่นเร้าใจผู้อ่านโดยปราศจากการไตร่ตรองให้รอบคอบ ซึ่งมีหลายกรณีที่ไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้น อนึ่ง หนังสือการ์ตูนบางเรื่องมีศัพท์เฉพาะซึ่งเป็นศัพท์เทคนิคในวงการกีฬา เช่น เบสบอล ฟุตบอล เคนโต้ และมวยปล้ำ ปรากฏอยู่เป็นจำนวนมากซึ่งผู้แปลได้เขียนทับศัพท์ลงไปอย่างตรงตัวเนื่องจากไม่มีคำในภาษาไทยสำหรับศัพท์ดังกล่าว ทำให้เด็กและเยาวชนที่เป็นผู้อ่านจำนวนไม่น้อยไม่สามารถเข้าใจความหมายโดยลึกซึ้งได้ สำหรับการใส่คำสะแลงคำพวน ภาษาที่จะนำไปสู่ความคิดสองแง่สองมุม ความหมายหยายโลน หรือไม่สุภาพนั้น เนื่องจากผู้แปลต้องการถ่ายทอดอารมณ์ของเนื้อเรื่องให้ผู้อ่านรู้สึกสนุกสนาน ตลกขบขันและเร้าใจ จึงใช้ถ้อยคำสำนวนที่โลดโผน บางครั้งรุนแรงและก้าวร้าวซึ่งปรากฏในระดับที่มากเกินสมควร ส่วนในการใช้คำรวบรัดเกินไป คำพิดความหมาย หรือใช้ลักษณะนามผิดพลาดมีผลทำให้ผู้อ่านโดยเฉพาะเด็กและเยาวชนเกิดความเข้าใจผิดและนำคำเหล่านี้ไปใช้ โดยคิดว่าเป็นคำที่ถูกต้องเพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ได้เช่นกัน (จำนง วิบูลย์ศรี และดวงทิพย์ วรพันธุ์ 2528: 186) นับเป็นสิ่งที่อันตรายเป็นอย่างยิ่งและบางครั้งยากต่อการแก้ไข ซึ่งในปัจจุบัน เด็กนักเรียนและนักศึกษา ยังมีการใช้ภาษาไทยผิดพลาดทั้งในการพูดและการเขียนเป็นจำนวนมาก สาเหตุส่วนหนึ่งอาจมาจากการอ่านหนังสือการ์ตูนดังกล่าว และจดจำเอาการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมไปใช้ก็เป็นได้

ส่วนที่ 2 การสำรวจทัศนคติของเด็กและเยาวชนระหว่างชายและหญิงระดับการศึกษาต่างกัน ที่มีต่อหนังสือการ์ตูน เรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่นในด้านต่าง ๆ

มีข้อควรอภิปรายดังนี้

แนวเรื่องของหนังสือการ์ตูนประเภทที่ชอบอ่าน เด็กและเยาวชนชายชอบอ่าน เรื่องเกี่ยวกับการผจญภัยมากที่สุด ขณะที่เด็กและเยาวชนหญิงชอบอ่าน เรื่องเกี่ยวกับคลุกขำขันมากที่สุด

ซึ่งในส่วนของเพศชายผลการศึกษาใกล้เคียงกับการศึกษาของลาวรรณ โฉมเฉลา (2504) ที่พบว่าเด็กชายชอบเรื่องโลดโผน มีการชกต่อยมากที่สุด ส่วนเพศหญิงชอบเรื่องเทพนิยายมากที่สุด และการศึกษาของ ไพเราะ เรื่องศิริ (2523) ที่พบเด็กชายชอบสนใจอ่านเรื่องเกี่ยวกับการสงครามและการต่อสู้มากเป็นอันดับที่ 1 ส่วนเด็กหญิงสนใจเรื่องเทพนิยายมากเป็นอันดับที่ 1 เช่นกัน สาเหตุที่ผลการศึกษาค้างนี้ในส่วนของเพศหญิงไม่ตรงกับผลของการศึกษาทั้ง 2 เรื่องที่ผ่านมา อาจเนื่องมาจากการแบ่งประเภทของหนังสือการ์ตูนที่ศึกษาของผู้วิจัยซึ่งแตกต่างกัน นอกจากนี้เมื่อพิจารณาระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างของการศึกษาทั้ง 2 เรื่อง พบว่า เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ส่วนการศึกษาในครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างมีระดับการศึกษาต่างกัน ตั้งแต่ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาตอนปลายจนถึงระดับอุดมศึกษา ซึ่งอาจส่งผลให้ผลการวิจัยแตกต่างกันได้ อย่างไรก็ตาม จากการสำรวจเกี่ยวกับหนังสือการ์ตูนยอดนิยมของหนังสือพิมพ์เสียงเด็ก ในปี พ.ศ. 2530 พบว่า เด็กชายชอบอ่านเรื่องเกี่ยวกับการผจญภัย ส่วนเด็กหญิงจะอ่านเรื่องทั่ว ๆ ไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยครั้งนี้

เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ใช้เงินซื้อหนังสือการ์ตูนแปลจากภาษาญี่ปุ่นมาอ่านโดยเฉลี่ยเดือนละ 20 บาท หรือน้อยกว่า แตกต่างจากการสำรวจของสำนักพิมพ์วิบูลย์กิจ เมื่อปี พ.ศ. 2530 ที่ว่า อัตราการซื้อต่อเดือนของผู้อ่านส่วนใหญ่คือ 50-150 บาท ซึ่งเป็นจำนวนเงินที่ค่อนข้างสูง อาจเป็นไปได้ว่าการสำรวจดังกล่าวมีกลุ่มตัวอย่างเป็นสมาชิกของหนังสือการ์ตูนหรือ "แฟนการ์ตูน" อยู่ก่อนแล้ว อย่างไรก็ตาม เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่อ่านหนังสือการ์ตูนดังกล่าวโดยเฉลี่ยต่อเดือนค่อนข้างสูง คือ เดือนละ 1-3 เล่ม แสดงให้เห็นว่า หนังสือการ์ตูนเรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่นได้รับความนิยมจากเด็กและเยาวชนเป็นอย่างมาก

สำหรับราคาของหนังสือการ์ตูนดังกล่าว ชายและหญิงส่วนใหญ่มีความเห็นว่าแพงไป (ราคาขายเล่มละ 10-25 บาท) เมื่อเทียบกับคุณภาพของกระดาษที่ค่อนข้างต่ำ ระบบการพิมพ์ที่ควรจะมีมาตรฐานกว่าที่เป็นอยู่ และราคาของหนังสือการ์ตูนอื่น ๆ ที่ถูกกว่าจะเห็นได้ว่าค่อนข้างแพงจริง

เด็กและเยาวชนเพศชายส่วนใหญ่มีความเห็นว่า จำนวนหน้าของหนังสือการ์ตูนน้อยเกินไป ส่วนเพศหญิงมีความเห็นว่าเหมาะสมดีแล้ว อาจเป็นไปได้ว่าการดูสำหรับผู้ชายนั้น ตัวหนังสือที่ใช้บรรยายมีข้อความง่าย ๆ กระทัดรัด และการต่อสู้กันในครั้งหนึ่ง ๆ บางครั้งดำเนินเรื่องเป็นเวลานานใช้จำนวนหน้าติดต่อกันกว่า 10 หน้า โดยมีเพียงเสียงประกอบเท่านั้น

ตรงกันข้ามกับการ์ตูนสำหรับหญิงซึ่งมีคำบรรยายภาพมากกว่า

ชายและหญิงส่วนใหญ่คิดว่าภาพในหนังสือการ์ตูนที่แปลจากภาษาญี่ปุ่นดูแล้ว เข้าใจได้โดยง่าย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความใกล้เคียงทางวัฒนธรรม เนื่องจากเป็นประเทศในแถบเอเชียด้วยกัน นอกจากนี้การ์ตูนโดยทั่วไปมีลักษณะเป็นสากลด้วยศิลปะขั้นต้นที่ผู้อ่านทุกเพศทุกวัย เข้าใจได้ โดยง่ายอยู่แล้วอีกด้วย อย่างไรก็ตาม ความเข้าใจศัพท์ที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนนั้น นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายไม่ค่อยเข้าใจ ขณะที่กลุ่มอื่น ๆ เข้าใจความหมายบ้างหรืออย่างกว้าง ๆ แสดงให้เห็นว่า ศัพท์ที่ปรากฏนอกจากจะมีการทับศัพท์และสำนวนต่างประเทศและมีการใช้คำมีความหมาย ฯลฯ แล้วยังปรากฏศัพท์เทคนิคหรือศัพท์เฉพาะดังที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้เด็กนักเรียนที่ยังได้รับการศึกษาไม่เพียงพอ มีอุปสรรคในการเข้าใจศัพท์ในหนังสือการ์ตูนที่แปลจากภาษาญี่ปุ่น ซึ่งแม้แต่นักศึกษาระดับอุดมศึกษา หากไม่มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับกีฬาบางประเภท ซึ่งใช้ศัพท์เฉพาะเป็นจำนวนมากมาก่อน ก็มีอุปสรรคในเรื่องนี้เช่นเดียวกัน

เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ไม่แน่ใจว่า เหตุการณ์ในหนังสือการ์ตูนมีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นได้จริง ซึ่งตามความเป็นจริงแล้ว เหตุการณ์ในหนังสือการ์ตูนดังกล่าวเป็น เรื่องที่สมมุติขึ้นจากจินตนาการ หรือแต่งเติมจากเรื่องจริงแต่มีการดำเนินเรื่องในลักษณะสมจริง เมื่อเด็กและเยาวชนผู้อ่านคิดว่าบางที เรื่องราวหรือ เหตุการณ์ในหนังสือการ์ตูนดังกล่าวอาจเป็นจริงก็อาจนำไปเป็นแบบอย่างหรือ เลียนแบบได้ หากรับเอาคุณธรรมที่ปรากฏพฤติกรรมด้านส่งเสริมไปปฏิบัติ ก็นับว่าเป็นสิ่งที่ดีและมีคุณค่า ในทางตรงข้ามหากรับ เอาคุณธรรมที่ปรากฏพฤติกรรมด้านทำลายไปใช้ ก็อาจทำให้เกิดผลเสียต่อตนเองและผู้อื่นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายและชั้นมัธยม ซึ่งยังต้องวิจาร์ณญาณ ในการแยกแยะสิ่งที่ถูกที่ควรและสิ่งที่ไม่ควรกระทำ

สาเหตุการเลือกซื้อหรือ เลือกอ่านหนังสือการ์ตูนของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่คือชื่อเรื่องน่าสนใจซึ่งแตกต่างจากการศึกษาของ สุวนันท์ ศรีสง่า (2516) ที่ว่าก่อนจะซื้อผลิตภัณฑ์ข้างในก่อน หนังสือการ์ตูนเรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่นนั้น โดยปกติเมื่อวางจำหน่ายจะหุ้มปกด้วยพลาสติกต่างจากหนังสือการ์ตูนอื่น ๆ การเลือกซื้อจึงจำเป็นต้องพิจารณาจากหน้าปกเท่านั้น ซึ่งชื่อเรื่องช่วยให้ทราบประเภทของหนังสือการ์ตูนอย่างกว้าง ๆ ว่า เป็นประเภทที่อยู่ในความสนใจของผู้ซื้อหรือไม่

อนึ่ง สำหรับข้อดีของหนังสือการ์ตูน เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่มีความเห็นว่าให้ความเพลิดเพลิน ซึ่งตรงกับการศึกษาของ ไพเราะ เรื่องศิริ (2523) และ อรทัย ศรีสันติสุข

(2527 อ่างใน สมคิด ปลอดภัย 2527 : 63) ส่วนข้อเสียนั้นนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายมีความเห็นว่า มีการใช้ภาษาผิดพลาด ส่วนกลุ่มอื่น ๆ มีความเห็นว่ามีลักษณะเพื่อมันเพื่อเจ้อ ไร้สาระ เป็นที่น่าสังเกตุว่า ไม่มีกลุ่มใดโดยส่วนใหญ่เห็นว่าเป็นการสิ้นเปลืองเงินโดยใช่เหตุ แม้ว่าราคาของหนังสือการ์ตูนดังกล่าวจะแพงไปก็ตาม อาจเป็นเพราะคิดว่าเป็นสิ่งที่คุ้มค่างับเงินที่เสียไปก็เป็นได้

พฤติกรรมด้านส่งเสริมคุณธรรมในความเห็นของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ อันดับที่ 1 คือ ความกล้าหาญและเชื่อมั่นในตนเอง รองลงมาคือความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา ความอดสาหะ และความขยันหมั่นเพียรตามลำดับ ส่วนผลจากการวิเคราะห์เนื้อหาของผู้วิจัยพบว่าพฤติกรรมด้านส่งเสริมคุณธรรมที่ปรากฏมากเป็นอันดับที่ 1 คือความเมตตากรุณา รองลงมาได้แก่ความกล้าหาญและเชื่อมั่นในตนเอง การให้ความรักและความห่วงใยต่อบุคคลในครอบครัวตามลำดับ จะเห็นได้ว่าในส่วนของความกล้าหาญและเชื่อมั่นในตนเองผู้วิจัยกับ เด็กและเยาวชนมีการประเมินใกล้เคียงกันมากคือปรากฏมากเป็นอันดับที่ 2 และอันดับที่ 1 ตามลำดับ ส่วนความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา, ความอดสาหะ และความขยันหมั่นเพียร เด็กและเยาวชนประเมินว่าปรากฏมากเป็นอันดับที่ 2 และ 3 ขณะที่ผู้วิจัยพบว่าปรากฏในอันดับที่ 8 และ 7 ตามลำดับ การที่เด็กและเยาวชนให้ความสำคัญกับคุณธรรมทั้ง 2 ประการในระดับมาก อาจเนื่องมาจากเนื้อหาของหนังสือการ์ตูนดังกล่าวบางเรื่องตัวละครมักประกอบวีรกรรมอันน่ายกย่องสรรเสริญ มีการหลั่งเลือดและน้ำตา บางครั้งมีโศกนาฏกรรมอันน่าสะเทือนใจเกิดขึ้นด้วย เด็กและเยาวชนจึงมีความประทับใจในตัวละครมาก แม้ว่าโดยแท้จริงแล้วปริมาณของพฤติกรรมด้านส่งเสริมคุณธรรมในเรื่องอื่น ๆ จะปรากฏในระดับมากกว่าก็ตาม แต่เด็กและเยาวชนก็ยังมีแนวโน้มที่จะประเมินพฤติกรรมด้านส่งเสริมคุณธรรมทั้ง 2 ประการดังกล่าวในระดับมากอยู่นั่นเอง ส่วนความเมตตากรุณาและการให้ความรักและความห่วงใยต่อบุคคลในครอบครัวซึ่งจากการวิเคราะห์เนื้อหาของผู้วิจัยพบเป็นอันดับที่ 1 และ 3 นั้น เด็กและเยาวชนประเมินว่ามีปรากฏมากเป็นอันดับที่ 7 และ 4 ตามลำดับ พฤติกรรมด้านส่งเสริมคุณธรรมดังกล่าว แม้ว่าจะสอดแทรกอยู่ในเนื้อหาของหนังสือการ์ตูนเป็นจำนวนมาก แต่ลักษณะการนำเสนออาจมีความเด่นชัดและสร้างความประทับใจแก่เด็กและเยาวชนได้น้อยกว่า ความมีน้ำใจเป็นนักกีฬาและความอดสาหะขยันหมั่นเพียรก็เป็นได้ อนึ่ง ในส่วนของการประเมินระดับของพฤติกรรมด้านส่งเสริมคุณธรรมกลุ่มที่มีระดับการศึกษาสูงกว่า เช่น นักศึกษาระดับอุดมศึกษาชั้นปีที่ 3-4 มีแนวโน้มที่จะประเมินพฤติกรรมด้านส่งเสริมคุณธรรมในระดับน้อยกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาดำกว่าอีกด้วย

พฤติกรรมด้านทำลายคุณธรรมในความเห็นของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ อันดับที่ 1 คือความเป็นผู้ไม่มีสติรู้จักยับยั้งชั่งใจ รองลงมาคือการประพฤติดีในกาย และความเป็นผู้ไม่มีเหตุผล ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบกับการวิเคราะห์เนื้อหาของผู้วิจัยซึ่งพบว่า พฤติกรรมด้านทำลายคุณธรรมที่ปรากฏมากเป็นอันดับที่ 1 คือการประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกาย (ปรากฏประมาณครึ่งหนึ่งของพฤติกรรมด้านทำลายคุณธรรมทั้งหมด) รองลงมาได้แก่การไม่มีสติรู้จักยับยั้งชั่งใจ และการประพฤติดีในกาย ตามลำดับ จะเห็นได้ว่ามีความใกล้เคียงกัน ยกเว้นการประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกาย ซึ่งเด็กและเยาวชนมีความเห็นว่า พฤติกรรมด้านทำลายคุณธรรมในเรื่องนี้ปรากฏมากเป็นอันดับที่ 7 จากผลการเปรียบเทียบดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนมีการรับรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้ในระดับต่ำกว่าที่ผู้วิจัยได้ประเมินไว้ อาจเป็นไปได้ว่า แง่มุมในการพิจารณาและการรับรู้ในเรื่องดังกล่าวของผู้วิจัยกับเด็กและเยาวชนมีความแตกต่างกัน ในสายตาของเด็กและเยาวชน การทำร้ายร่างกายผู้อื่นเล็ก ๆ น้อย ๆ บทบูโหลดโผนต่าง ๆ มักมีพฤติกรรมด้านทำลายคุณธรรมเกี่ยวกับการประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกายสอดแทรกอยู่ด้วยเป็นจำนวนมาก ซึ่งความตื่นเต้น สนุกสนาน เราใจจากการดำเนินเรื่องในลักษณะดังกล่าวอาจทำให้เด็กและเยาวชนมองข้ามพฤติกรรมด้านทำลายคุณธรรมข้อนี้ไป เป็นสิ่งที่น่าวิตก ว่า เด็กและเยาวชนอาจมีการเลียนแบบตามอย่างพฤติกรรมดังกล่าว โดยคิดไปว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่เป็นได้ อย่างไรก็ตาม ในส่วนของการประพฤติดีในกาย ผลการประเมินเปรียบเทียบระหว่างผู้วิจัยกับเด็กและเยาวชนมีความใกล้เคียงกันมาก คือปรากฏอยู่ในอันดับที่ 3 และอันดับที่ 2 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนได้ตระหนักเช่นกันว่า เนื้อหาของหนังสือการ์ตูนดังกล่าวปรากฏพฤติกรรมด้านทำลายคุณธรรมในเรื่องนี้อยู่ด้วยเป็นจำนวนมาก ซึ่งพบตั้งแต่การประพฤติดีในกายในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น การแอบเปิดกระโปรงผู้หญิงไปจนถึงเรื่องที่มีความรุนแรง เช่นการข่มขืนผู้อื่น เนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศที่ล่อแหลมต่อศีลธรรมอันดีงามนี้ หากมองในอีกแง่มุมหนึ่งอาจเป็นจุดขาย (Marketing point) ของหนังสือการ์ตูนดังกล่าว ซึ่งสนองความต้องการอยากรู้อยากเห็นของเด็กโดยเฉพาะวัยรุ่นด้วยก็เป็นได้ อนึ่ง ในส่วนของการประเมินระดับของพฤติกรรมด้านทำลายคุณธรรม นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายส่วนใหญ่ประเมินว่ามีปรากฏในระดับน้อย ขณะที่กลุ่มอื่น ๆ ประเมินว่ามีปรากฏในระดับปานกลาง การที่กลุ่มที่มีระดับการศึกษาสูงกว่ามีแนวโน้มที่จะประเมินพฤติกรรมด้านทำลายคุณธรรมมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาคำ อาจเนื่องมาจากวิจักษณ์ในการประเมินของกลุ่มที่มีระดับการศึกษาสูงกว่านั่นเอง

ลักษณะการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมตามความเห็นของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่อันดับหนึ่ง คือการใช้คำสะแลง, คำพวน สองแง่สองมุม คำไม่สุภาพหรือหยาบโลน และการใช้คำทับศัพท์ และสำนวนต่างประเทศ ทั้ง ๆ ที่มีคำในภาษาไทยใช้อยู่แล้ว ซึ่งกลุ่มที่มีระดับการศึกษาสูงกว่ามีแนวโน้มที่จะประเมินลักษณะการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมทั้ง 4 ลักษณะ ในระดับมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาน้อยกว่าอย่างเห็นได้ชัด เมื่อเปรียบเทียบกับการวิเคราะห์เนื้อหาในเรื่องการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมของผู้วิจัย พบว่าลักษณะการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมที่ปรากฏมากที่สุดอันดับหนึ่ง คือ การสะกดการันต์ผิดพลาด ซึ่งแตกต่างกันอาจเป็นไปได้ว่า การแยกแยะคำที่สะกดการันต์ผิดพลาด กับคำสะแลง คำพวน สองแง่สองมุม ตลอดจนการใช้คำทับศัพท์และสำนวนจากต่างประเทศนั้น มีความยากง่ายต่างกัน ซึ่งลักษณะ 2 ประเภทหลังสามารถสังเกตได้ค่อนข้างชัดเจนกว่า จึงทำให้เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่มีความเห็นในเรื่องดังกล่าวเช่นนั้น

การ์ตูนเรื่องยาวที่เคยอ่านมากที่สุดและชอบมากเป็นพิเศษของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ คือเรื่องไตราเอมอนแมวเจ้าปัญญา ตัวการ์ตูนที่อยากเป็นมากที่สุดคือไตราเอมอน แสดงให้เห็นว่าไตราเอมอนยังสามารถครองใจเด็กและเยาวชนได้ตลอดมา ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ สุภัทญา ทิระวนิช และ นันทริกา คุ่มไพโรจน์ (2527) สำหรับคุณสมบัติของตัวการ์ตูนที่อยากเป็นคือ มีความสามารถพิเศษ เช่นมีของวิเศษอยู่ในครอบครอง มีอิทธิฤทธิ์ต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรทัย ศรีสันติสุข (2527 อ้างใน สมคิด พลอดโปร่ง 2527 : 63) ที่ว่าสาเหตุที่เด็กชอบการ์ตูนไตราเอมอน เพราะได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินและชอบที่แมวไตราเอมอนมีของวิเศษมากมาย อนึ่ง หนังสือการ์ตูนเรื่องไตราเอมอนมีคุณธรรมความเมตตากรุณาและการคบมิตรในพฤติกรรมด้านส่งเสริมมากเป็นอันดับหนึ่งด้วย ซึ่งหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้มีแก่นเรื่องที่ว่า แม้จะมีของวิเศษมาช่วยในยามคับขัน แต่ผลสุดท้ายการพึ่งตนเองเป็นสิ่งที่ดีที่สุด อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาตามระดับการศึกษา นักศึกษาระดับอุดมศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้ชอบเรื่องไตราเอมอนแมวเจ้าปัญญามากเป็นพิเศษ อาจเป็นเพราะหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้มีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่ง่ายและชัดเจน ไม่ผูกเรื่องเป็นปม น่าติดตามหรือตื่นเต้นเร้าใจและจบในตอนสั้น ๆ ซึ่งไม่ตรงกับความต้องการและความสนใจของกลุ่มนักศึกษาซึ่งอยู่ในวัยรุ่นก็เป็นได้

แนวเรื่องของการ์ตูนที่อยากจะแต่ง ส่วนใหญ่อยากจะแต่งเรื่องเกี่ยวกับความรักอาจเป็นเพราะ เป็นเรื่องที่ใกล้ตัวและผูกเรื่องง่าย เมื่อพิจารณาความเห็นที่รองลงไปได้แก่เรื่องเกี่ยวกับการผจญภัยและการกีฬา ซึ่งเป็นความเห็นของเพศชายเป็นส่วนใหญ่

จากการวิเคราะห์คุณธรรมของหนังสือการ์ตูน เรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่นนั้น พบพฤติกรรมด้านทำลาย สูงกว่าพฤติกรรมด้านส่งเสริมคุณธรรมเกือบ 2 เท่า และการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมปรากฏในระดับค่อนข้างมาก ซึ่งผลตรงกันข้าม กับการประเมินของเด็กและเยาวชนที่ประเมินว่า พฤติกรรมด้านส่งเสริมสูงกว่าพฤติกรรมด้านทำลายคุณธรรมและการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมปรากฏอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น แสดงให้เห็นว่าผู้วิจัยกับเด็กและเยาวชนมีแง่มุมของการรับรู้ การตีความ และการประเมินที่แตกต่างกัน ซึ่งอาจเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ ได้แก่ เกณฑ์การวิเคราะห์ ความหมายและคำจำกัดความของพฤติกรรมด้านส่งเสริมและทำลายคุณธรรม ตลอดจนการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมของผู้วิจัย ซึ่งมีความละเอียดและแยกย่อยออกไปมาก ความมีอคติ (bias) ของผู้วิจัยและผู้ร่วมลงรหัสเพื่อทดสอบค่าความเชื่อถือได้ของการวิเคราะห์เนื้อหา เนื่องจากมีภูมิหลังใกล้เคียงกันในวัยและระดับการศึกษา เป็นอาทิ ความจำกัดในเรื่องเวลาที่ใช้ในการประเมิน เรื่องดังกล่าวของเด็กและเยาวชน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่กว้างมากตั้งแต่ระดับประถมศึกษาตอนปลาย-อุดมศึกษาซึ่งส่งผลต่อค่าเฉลี่ยวิจารณ์ในการประเมินของเด็กและเยาวชนบางกลุ่มที่มีระดับการศึกษาดำ ตลอดจนอคติ (bias) ของเด็กและเยาวชนที่มีต่อหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น เองก็เป็นได้

หนังสือการ์ตูน เรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่น มีข้อได้เปรียบนิตยสารการ์ตูนและวรรณกรรมสำหรับเด็กและเยาวชนอื่น ๆ หลายประการ ด้วยเนื้อเรื่องที่มีความหลากหลาย การผูกโยงเรื่องที่สลับซับซ้อน บางเรื่องค่อนข้างสมจริงสมจัง และลักษณะความเป็นนิยายภาพทำให้คล้ายกับได้อ่านนวนิยายและดูภาพยนตร์บนแผ่นกระดาษไปพร้อม ๆ กัน นอกจากนี้หนังสือการ์ตูนดังกล่าวยังมีขนาดรูปเล่มที่เหมาะสม ซึ่งมองดูแล้วไม่ใช่นิยายสำหรับเด็กเกินไป ตามที่ รัฐจวน อินทรกำแหง (2525 : 128-129 อ้างใน ชญา เปรมโยธิน 2527 : 31-32) ได้ให้ข้อเสนอไว้ว่าเป็นขนาดรูปเล่มที่เด็กวัยรุ่นชอบมากที่สุด แม้ว่าราคาของหนังสือการ์ตูนดังกล่าวจะแพงไปก็ตาม แต่เด็กและเยาวชนก็ยังคงติดตามอ่าน นอกจากนี้การที่หนังสือการ์ตูนดังกล่าวหลายเรื่องเป็นภาพยนตร์การ์ตูนทางโทรทัศน์ด้วย ยิ่งทำให้ได้รับความนิยมจากผู้อ่านมากขึ้น

หนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นนั้นมีความเหมาะสมกับลักษณะสภาพสังคมของคนญี่ปุ่นเอง ทั้งรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาและการวาดภาพซึ่งมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ซึ่งหนังสือการ์ตูนแต่ละเรื่อง (Title) มีกลุ่มเป้าหมายที่เฉพาะเจาะจงแตกต่างกันไป ตั้งแต่เด็กถึงผู้ใหญ่ ไม่จำกัดเพียงเด็กและเยาวชนเท่านั้น การตัดสินใจคุณค่าของหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น จึงต้องอยู่บนพื้นฐานของความเป็น

กลาง ในการ์ตูนสำหรับเด็กชาย การวาดภาพการ์ตูนที่มีความรุนแรงจนกระทั่งเลือดพุ่งกระฉูด เป็นเรื่องธรรมดาที่มีมาตั้งแต่สมัยโบราณเป็นระยะเวลาอันยาวนาน ส่วนฉากเกี่ยวกับเรื่องเพศที่ ล้อแหลมนับ เป็นเรื่องปกติในสังคมญี่ปุ่นเช่นกัน นอกจากนี้การควบคุมหนังสือการ์ตูนทั้งทางกฎหมาย และทางสังคมในญี่ปุ่นในปัจจุบันยังมีความเข้มงวดน้อย ยิ่งไปกว่านั้นในขั้นตอนของการแปล เป็น ภาษาไทย มีส่วนทำให้หนังสือการ์ตูนดังกล่าวบางเรื่องด้วยคุณค่าทางการศึกษามากลงไปกว่าเดิม อีกด้วย

ในกรณีของการสกัดกั้นการไหลของหนังสือการ์ตูนแปลจากภาษาญี่ปุ่นบางเรื่อง ที่ ด้วยคุณค่า ซึ่งนับวันมีแนวโน้มว่าจะแพร่หลายมากขึ้นทุกขณะ เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ยากมากเนื่องจาก ส่วนใหญ่เป็นการลักลอบแปลไม่เสียค่าลิขสิทธิ์แก่เจ้าของต้นฉบับ นอกจากนี้เนื่องจากกลุ่มเป้าหมาย มีขนาดกว้างไม่จำกัด เฉพาะเด็กเล็กอีกต่อไป ทำให้สามารถขายได้เป็นจำนวนมาก ลักษณะที่เป็น ไปได้มากที่สุดคือการควบคุมคุณภาพของหนังสือการ์ตูนจากการร่วมมือของหลายฝ่าย เพื่อให้เด็กและ เยาวชนได้อ่านหนังสือการ์ตูนที่มีคุณค่าอย่างแท้จริง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้แปล และผู้จัดทำหนังสือการ์ตูนเรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่น

1.1 ผู้แปลควรมีความรู้ในภาษาญี่ปุ่นและภาษาไทยเป็นอย่างดี ตลอดจนมีความ เข้าใจในวัฒนธรรมของสังคมญี่ปุ่น แม้ว่าต้นฉบับภาษาญี่ปุ่นจะมีเนื้อหาส่อไปในทางหมิ่นหมิ่น หรือเสื่อมเสียต่อศีลธรรมอันดีงาม แต่ผู้แปลควรมีจรรยาบรรณในการเรียบเรียงโดยหลีกเลี่ยง ใช้นิยาม คำในภาษาไทยที่สละสลวยกว่าต้นฉบับเดิมแทน ลดการใช้คำที่รุนแรง ก้าวร้าวลง ถ้าไม่จำเป็น อาจละเว้นการกล่าวถึงเสีย การใช้คำทับศัพท์และสำนวนต่างประเทศ ควรแปลเป็นภาษาไทย ด้วย ศัพท์เฉพาะควรมีการวงเล็บความหมายไว้ และหากพื้นที่ (Space) ในวงกลมรูปบอลูนมี ไม่เพียงพอ ควรเขียนอธิบายเป็นเชิงอรรถสั้น ๆ ในส่วนท้ายของหน้า หรืออธิบายไว้ในหน้าคุย กับผู้อ่านก็ได้

1.2 บรรณาธิการ ควรมีจรรยาบรรณรับผิดชอบและพิจารณาเลือกการ์ตูนเรื่อง ที่จะตีพิมพ์อย่างรอบคอบว่าเหมาะสมที่จะนำเรื่องดังกล่าวลงตีพิมพ์หรือไม่ และเนื้อหาบางตอนของ บางเรื่องหากมีความหมิ่นหมิ่นต่อศีลธรรมมาก ก็ควรมีการตัดทิ้ง ข้ามภาพไปบางหน้าหรือบางช่อง ซึ่งภาพช่องที่ขาดหายไป อาจใช้ภาพการ์ตูนภาพอื่นที่เหมาะสมใส่ลงไปแทน เช่นในการ์ตูนสำหรับเด็กหญิง ใช้ภาพดอกไม้แทน เป็นต้น

1.3 พนักงานพิสูจน์อักษร ควรมีความรู้ในการใช้ภาษาไทยเป็นอย่างดี และมีความระมัดระวัง รอบคอบในการตรวจตราค่าที่สะกดผิดพลาดด้วย

1.4 พนักงานฝ่ายศิลป์ ควรเรียงหน้า และเรียงช่องภาพการ์ตูนให้ถูกต้องกรณีที่มีการตัดต่อช่องภาพการ์ตูนใหม่ ควรมีความพิถีพิถันในการถ่ายฟิล์มจากต้นฉบับให้มีคุณภาพคมชัดที่สุดเท่าที่จะทำได้ ตลอดจนมีการตกแต่งฟิล์มอย่างประณีต อนึ่ง ตัวหนังสือภาษาไทยที่เขียนบรรยาย ควรเป็นหน้าที่ของพนักงานที่เขียนตัวหนังสือสวย เขียนให้อ่านออกได้ง่าย และถูกต้องตามต้นฉบับที่ผ่านการพิสูจน์อักษรแล้วด้วย

1.5 สำนักพิมพ์ไม่ควรขึ้นราคาหนังสือการ์ตูนดังกล่าวให้แพงมากไปกว่านี้

1.6 ในกรณีการแปลเรื่องซ้ำซ้อนกัน ถ้าเป็นไปได้สำนักพิมพ์ใหญ่ ๆ ควรร่วมมือกันแบ่งสรร เรื่องที่จะนำมาแปล เพื่อมิให้ผู้อ่านต้องสิ้นเปลืองเงินในการซื้อ เนื่องจากคิดว่าเป็นคนละเรื่องกัน และไม่ควรแอบอ้างว่า จดลิขสิทธิ์ในการแปลแล้วทั้ง ๆ ที่มิได้ทำเช่นนั้น

1.7 ควรทดลองแปลหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่เกี่ยวกับการศึกษาบ้าง เช่น การเรียนรู้วิทยาศาสตร์ด้วยวิธีง่าย ๆ, วิธีเรียนวิชาคณิตศาสตร์ให้เก่ง เป็นต้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง

2.1 ควรมอบหมายผู้ที่มีความรู้เรื่องสิ่งพิมพ์สำหรับเด็กและเยาวชนโดยเฉพาะ และมีการสอดส่องดูแลอย่างเข้มงวดด้วย

2.2 ควรมีการคัดเลือกเดือนสำนักพิมพ์ต่าง ๆ ทั้งในรูปการบอกกล่าวและลายลักษณ์อักษร ในกรณีที่ตีพิมพ์เรื่องที่ล่อแหลมต่อศีลธรรม หากไม่เชื่อฟังควรมีการจับกุมหรือปรับในจำนวนเงินที่สูง

2.3 ควรมีองค์การที่ตั้งขึ้นโดยเฉพาะที่ทำการควบคุม ตรวจสอบหนังสือและวรรณกรรมสำหรับเด็กและเยาวชนก่อนออกตีพิมพ์เผยแพร่ด้วย

3. ข้อเสนอแนะสำหรับครูและบรรณารักษ์

3.1 ครูควรแนะนำ สั่งสอน ดักเตือนนักเรียนและนักศึกษาถึงผลดีและผลเสียของหนังสือการ์ตูนที่พวกเขาอ่าน และสอดส่องดูแลหนังสือการ์ตูนที่เด็กนำติดตัวมาอ่านที่โรงเรียน ด้วยว่ามีคุณค่ามากน้อยเพียงใด

3.2 ครูควรพิจารณาว่าตัวการ์ตูนที่เหมาะสมและเป็นที่นิยมของเด็กนักเรียน นักศึกษาไปใช้เป็นสื่อประกอบการสอน

๓.๓ บรรณาธิการตรวจสอบ เนื้อหาของหนังสือการ์ตูนให้ละเอียดรอบคอบ ก่อนที่จะ เลือก เก็บหนังสือการ์ตูนไว้ในห้องสมุดของโรงเรียน

4. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ปกครอง

4.1 ควรให้ความสำคัญกับหนังสือการ์ตูนที่บุตรหลานของตนอ่าน อย่าคิดเพียงว่า หนังสือการ์ตูนเป็นหนังสือที่ตลกขบขัน ใช้ "อ่านเล่น ๆ " เท่านั้น ควรสอดส่องดูแลอยู่เสมอว่า บุตรหลานของตนกำลังอ่าน "อะไร" อยู่ ควรให้คำแนะนำตักเตือนให้บุตรหลานของตนอ่านสิ่งที่ดีมีประโยชน์อย่างอื่นบ้าง เช่น วรรณกรรมหรือหนังสือสำหรับเด็กที่มีคุณค่าอื่น ๆ

4.2 เด็กและเยาวชนจำนวนมากต้องสิ้นเปลืองเงินเพื่อการอ่านหนังสือการ์ตูน มิใช่น้อย และ "ติด" หนังสือการ์ตูนอย่างมาก จึงควรแนะนำให้มีการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ในด้านอื่นบ้าง เช่น การเล่นกีฬา การช่วยทำงานบ้าน เป็นต้น เพื่อมิให้หมกมุ่นกับหนังสือการ์ตูน จนไม่เป็นอันทำอะไรอย่างอื่น

5. ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

5.1 หนังสือการ์ตูนไทย ควรมีการปรับปรุงรูปแบบและคุณภาพให้มีมาตรฐานและ ตรงกับความสนใจของเด็กและเยาวชนไทยมากขึ้น เนื่องจากในขณะนี้มียุทธศาสตร์ว่าหนังสือการ์ตูน เรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่นอยู่แล้ว ถ้าหากทำสำเร็จ ก็อาจมีคู่แข่งในการแข่งขันกับตลาดหนังสือ การ์ตูนแปลจากภาษาญี่ปุ่นได้ ซึ่งอาจต้องมีการเปลี่ยนขนาดรูปเล่มใหม่ให้เป็นขนาดฉบับกระเป๋ า เพื่อให้ได้กลุ่มเป้าหมายที่เป็น "เด็กโต" ด้วย และอาจมีเนื้อหา ทั้งที่เป็นการ์ตูนไทยและการ์ตูน เรื่องที่แปลจากภาษาต่างประเทศรวมอยู่ในเล่มเดียวกัน

5.2 ควรมีการรณรงค์ให้เห็นความสำคัญของหนังสือการ์ตูน ซึ่งอาจเป็นการจัด กระดานป้ายภายในโรงเรียน การจัดนิทรรศการเกี่ยวกับหนังสือการ์ตูนสำหรับบุคคลทั่วไป มีการ แสดงภาพการ์ตูนที่หมิ่นเหม่ต่อศีลธรรมให้ประชาชนได้เห็นและรับทราบ การจัดเทศกาลหนังสือ สำหรับเด็กที่ดีและมีคุณค่า เป็นต้น

5.3 นักวิจารณ์คอลัมน์หนังสือ ในหน้าหนังสือพิมพ์และนิตยสาร ควรนำหนังสือ การ์ตูนเรื่อง มาวิจารณ์ในบางโอกาส

5.4 ควรมีการสัมมนาเกี่ยวกับหนังสือการ์ตูนโดยมีผู้ร่วมรายการคือนักการศึกษา, ผู้จัดทำหนังสือการ์ตูน , เด็กและเยาวชนเพื่อพิจารณามติ ข้อยกาดต่าง ๆ และหาแนวทางใน การปรับปรุงพัฒนาคุณภาพของหนังสือการ์ตูนร่วมกัน

5.5 เนื่องจากหนังสือการ์ตูนบางเรื่องเป็นภาพยนตร์การ์ตูนทางโทรทัศน์ ผู้รับผิดชอบในการเลือกการ์ตูนเรื่องดังกล่าวมาฉาย ควรได้พิจารณาตัดต่อตอนที่ไมเหมาะสมออกด้วย

6. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

6.1 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบการรับรู้และการตีความคุณธรรมและการใช้ภาษาหรือเนื้อหาในด้านอื่น ๆ ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง โดยกำหนดให้เด็กและเยาวชนอ่านและตีความภาพ เปรียบเทียบกับผู้วิจัย

6.2 ควรมีการวิเคราะห์เนื้อหาเปรียบเทียบระหว่างหนังสือการ์ตูนในประเทศ, หนังสือการ์ตูนเรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่น และหนังสือการ์ตูนเรื่องที่แปลจากภาษาอื่น ๆ

6.3 ควรมีการวิเคราะห์การใช้ภาพสื่อความหมายของสัญลักษณ์ต่าง ๆ เปรียบเทียบระหว่างหนังสือการ์ตูนไทยและหนังสือการ์ตูนที่แปลจากภาษาต่างประเทศ

6.4 ควรมีการวิเคราะห์เนื้อหาวรรณกรรมแปลสำหรับเด็กและเยาวชน

6.5 ควรมีการศึกษาดูแลอื่น ๆ เช่น การเปรียบเทียบลักษณะนิสัยและทัศนคติในการอ่านหนังสือการ์ตูน ระหว่างเด็กและเยาวชนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โดยพิจารณาพร้อมกับระดับการศึกษาของมิคามารดา เป็นต้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย